

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งสำหรับการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในรูปของการเพิ่มความรู้ ความสามารถ และทักษะ สำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาดังเห็นได้ตั้งแต่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่ามีการให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษาในฐานะเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เจริญก้าวหน้า นอกจากนี้ยัง กำหนดการจัดการศึกษาระบบโรงเรียนของไทย ภายใต้แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2503 อันประกอบด้วยการศึกษาก่อนวัยเรียน 2 ปี ประถมศึกษา (ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ) 7 ปี มัธยมศึกษา 5 ปี และอุดมศึกษา โดยที่มัธยมศึกษา 5 ปีนั้นได้แบ่งย่อยออกเป็น 2 ระดับ คือมัธยมศึกษา ตอนต้น 3 ปี กับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2 ปี นอกเหนือจากการศึกษาในระบบโรงเรียนสายสามัญดังกล่าวแล้ว ยังมีการศึกษาอาชีวและเทคนิคศึกษากับการศึกษาฝึกหัดครู เป็นต้น หลังจากนั้น รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษามากขึ้น จึงได้จัดให้มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2515-2519) ขึ้น ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ได้มุ่งเน้นถึงความเสมอภาคและการกระจายโอกาสทางการศึกษา เพื่อให้ประชาชนมีโอกาสเข้ารับการศึกษามากขึ้น เมื่อเริ่มเข้าสู่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2520-2524) ได้มีการปรับปรุงระบบการศึกษา ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการปฏิรูปการศึกษาของไทย โดยยึดแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 เป็นนโยบายหลัก ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 ซึ่งใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน ได้ปรับลดประถมศึกษา (ภาคบังคับ) ลงเหลือ 6 ปี และขยายมัธยมศึกษาออกเป็น 6 ปี จากนั้นเข้าสู่อุดมศึกษา ประกอบกับช่วงนั้นความต้องการกำลังคนที่มีความรู้ด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงในสาขาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกำลังคนในระดับอุดมศึกษาทวีขึ้นเป็นลำดับ ดังนั้น การผลิตกำลังคนในระดับนี้ เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมและประเทศ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง และเพื่อที่จะให้มีการผลิตกำลังคนดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ การวางแผนและการจัดการในด้านการผลิตจึงมีความจำเป็นมาก

เมื่อเป็นดังนี้ ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 จึงเน้นถึงเป้าหมายของ การพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาไว้ 2 ประเภท ดังนี้

(1) เป้าหมายด้านปริมาณ โดยพิจารณาความต้องการของตลาดและตามความจำเป็น ในการพัฒนาประเทศสำหรับการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้งนี้ จะคำนึงถึงขีดความสามารถ ในการขยายงานด้านการผลิต และการจัดการด้านอุดมศึกษาของสถาบันเอกชนด้วย

(2) เป้าหมายด้านคุณภาพ โดยจะเน้นในเรื่องการปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหาสาระ กระบวนการเรียนรู้ ตลอดจนการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน รวมทั้งการพัฒนา คณาจารย์ของมหาวิทยาลัย และการส่งเสริมสนับสนุนและขยายกิจการด้านบัณฑิตศึกษา ที่ได้เริ่มมา ในช่วงระยะแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 3 ให้มั่นคงยิ่งขึ้น รวมทั้งสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัย และให้ความสำคัญในการปรับปรุงมาตรฐานและคุณภาพของการจัดการศึกษาให้ดีขึ้น

จากเป้าหมายดังกล่าว จะเห็นว่าในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ระยะที่ 4 ได้ ให้ความสำคัญกับการผลิตกำลังคนในระดับบัณฑิตศึกษาเพิ่มมากขึ้น และในแผนพัฒนาการศึกษาระดับ อุดมศึกษา ระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ก็ได้เน้นในการส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาปฏิบัติ และดำเนินงานในการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ให้มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพ ทั้งนี้โดยมุ่งยกระดับมาตรฐานและคุณภาพ ของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะการขยายการผลิตกำลังคนในระดับบัณฑิตศึกษา ใน อัตราที่สูงกว่าการผลิตกำลังคนในระดับปริญญาตรี

เมื่อพิจารณาการจัดการศึกษา โดยเฉพาะระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศไทย พบว่า ระยะแรก สภาวะการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ซึ่งต่างคนต่างจัดจึงสะท้อน ถึงปัญหาหลายประการทั้งในด้านการประสานงานและมาตรฐานการศึกษาอุปกับการผลิตกำลังคน ก็ยังไม่สามารถสนองความต้องการเพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้ ดังนั้น คณะกรรมการระดับอุดมศึกษาของสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงให้เร่งรัดขยายการศึกษาระดับบัณฑิต ศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาภายในประเทศที่มีอยู่แล้วให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ส่งผลให้การจัดการเรียน การสอนระดับบัณฑิตศึกษาขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว เห็นได้ชัดจากการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยขึ้นใน มหาวิทยาลัยต่างๆ เกือบทุกแห่ง และขยายสาขาวิชาที่เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษาอีกด้วย สำหรับ การจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาในระยะแรกนั้น พบว่าไม่แตกต่างจากการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรี ซึ่งมีอาจารย์เป็นผู้บรรยายและนิสิตเป็นผู้รับฟัง เพื่อเน้นถึงความเชี่ยวชาญหรือ ความชำนาญทางทฤษฎีในสาขาใดสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ ต่อมาการจัดการเรียนการสอนได้

เปลี่ยนเป็นเน้นการวิจัยเป็นหลัก โดยเฉพาะการวิจัยเพื่อสร้างความรู้ใหม่ในรูปแบบวิทยานิพนธ์
 จนในปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนเน้นถึงระดับและขีดความสามารถทางวิชาการชั้นสูง
 นั่นคือเป็นผู้รอบรู้ทางทฤษฎีก็อปกับมีการสร้างองค์ความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นเสมอ ทำให้กล่าวได้ว่า
 การศึกษาเป็นกระบวนการผลิตทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่ง ซึ่งมีปัจจัยการผลิตหลายชนิด ทั้งเทคนิค
 การผลิตอยู่ในลักษณะของการบรรยายควบคู่กับการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ประกอบการศึกษา โดย
 ที่ผลผลิตมีใช้เพียงผู้สำเร็จการศึกษาเท่านั้นแต่ยังประกอบด้วยองค์ความรู้ การบริการทางวิชาการ
 ตลอดจนการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอีกด้วย ลักษณะดังนี้ถือได้ว่าเป็นกระบวนการผลิตร่วม
 (joint production) ทางเศรษฐกิจ เพื่อให้ได้ผลผลิตร่วม (joint product) อันเป็น
 จุดมุ่งหมายของการบัณฑิตศึกษานั้นเอง นอกจากนี้ยังสังเกตได้ว่า การศึกษาเป็นกระบวนการ
 การผลิตที่ใช้เวลาค่อนข้างนานเป็นปี ๆ และยิ่งในระดับบัณฑิตศึกษาด้วยแล้ว ยิ่งใช้ค่าใช้จ่ายใน
 การศึกษาสูงเมื่อเทียบกับระดับต่ำกว่าบัณฑิตศึกษา เพราะฉะนั้นการจัดการบัณฑิตศึกษา จึงมี
 ประเด็นที่น่าสนใจว่าจัดเพื่อสนองความต้องการของสังคมผู้ผลิตหรือสังคมผู้บริโภคหรือทั้งสองอย่าง
 ทั้งนี้เพราะ การจัดการบัณฑิตศึกษาขึ้นเพื่อสนองความต้องการกำลังคนของประเทศหรือสังคมผู้ผลิต
 นอกจากจะมีปัญหาในการประเมินความต้องการกำลังคนแต่ละประเภท แต่ละระดับและสาขาวิชา
 แล้ว ยังอาจขัดแย้งกับหลักการเรื่องเสรีภาพทางการศึกษาของบุคคล เพราะสำหรับคนส่วนหนึ่งนั้น
 การเรียนเพื่อรู้ยังมีอยู่ ตรงข้ามหากบัณฑิตศึกษาถูกจัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน
 หรือสังคมผู้บริโภคแต่ฝ่ายเดียวก็คงสร้างปัญหาต่อเนื่อง นั่นคือความสูญเปล่าอันเป็นอุปสรรคต่อการ
 เจริญพัฒนาประเทศ นอกจากนี้แล้วประเด็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพและความเป็นธรรมในการ
 จัดการบัณฑิตศึกษาก็เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงด้วย โดยเฉพาะการจัดการศึกษาอย่างให้ประโยชน์
 สูงสุดและใช้ต้นทุนค่าใช้จ่ายประหยัดที่สุด พร้อมทั้งความเป็นระบบของการจัดการบัณฑิตศึกษาที่มีอยู่
 ซึ่งรัฐยังคงช่วยเหลือด้านการเงินเป็นสัดส่วนที่สูงมากในการดำเนินงาน ดังเห็นได้จากอัตราส่วน
 ร้อยละของค่าเล่าเรียนและอุปกรณ์การเรียนต่อบำเหน็จการที่จ่ายจากเงินงบประมาณแผ่นดินของ
 มหาวิทยาลัยมีค่าสูงสุดไม่เกินร้อยละ 20 และมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ที่มีอัตราส่วนดังกล่าวไม่เกิน
 ร้อยละ 10 แสดงว่าค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น นักศึกษารับ
 ภาระน้อยมากคือเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการเรียนการสอนเพียงส่วนเดียว ในขณะที่รัฐต้องให้ความ
 ช่วยเหลืออีก 5-10 ส่วน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525)

ในส่วนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งนับว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาแรกๆ ที่จัดการเรียน
 การสอนระดับบัณฑิตศึกษานั้น ได้หาสู่ทางที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนการสอนระดับนี้
 มากขึ้น หลังจากที่มีความหลากหลายในสาขาวิชาและมาตรฐานของหลักสูตรที่เปิดสอน ด้วยการมี

พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยขึ้น มีฐานะเป็นคณะให้รับผิดชอบจัดและดำเนินการสอนบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ.2505 ในระยะหลังการขยายตัวของบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ผ่านมาเป็นไปค่อนข้างรวดเร็ว เช่นเมื่อปีการศึกษา2525 มีการเปิดสอนหลักสูตรปริญญาเอกเพียง 8 สาขาวิชา หลักสูตรปริญญาโทเพียง 81 สาขาวิชา และหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตเพียง 19 สาขาวิชา ขณะที่ปีการศึกษา 2532 บัณฑิตวิทยาลัยรับผิดชอบจัดและดำเนินการสอนบัณฑิตศึกษาทั้งหมด 142 สาขาวิชา ประกอบด้วยหลักสูตรปริญญาเอก 18 สาขาวิชา หลักสูตรปริญญาโท 97 สาขาวิชา และหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต 27 สาขาวิชา (รายงานประจำปี บัณฑิตวิทยาลัย ปีการศึกษา 2532) ทั้งนี้หากคาดหมายแนวโน้มการขยายตัวของบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในอนาคตด้วยแล้ว ก็น่าจะพอประมาณได้ว่าการขยายตัวจะเป็นไปรวดเร็วยิ่งกว่าในระยะปีที่ผ่าน ๆ มา

การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจึงเป็นประเด็นสำคัญมาก และจะยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นอีก เมื่อเทียบกับแนวความคิดเดิมที่จัดการบัณฑิตศึกษาในฐานะคล้ายกับเป็นส่วนเพิ่มสุดท้ายของมหาวิทยาลัยหลังจากการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว ดังนั้น การใช้ทรัพยากรเพื่อจัดการการบัณฑิตศึกษาก็น่าจะยิ่งต้องพิถีพิถันให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ความเป็นธรรมชาติในการแบ่งรับภาระค่าใช้จ่ายระหว่างรัฐกับผู้เรียนก็เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึง ด้วยเหตุนี้เองการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายของบัณฑิตศึกษา จึงน่าจะถือเป็นประเด็นสำคัญมากเพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือ ในการกำหนดนโยบายและกลยุทธ์ของการจัดสรรทรัพยากรเพื่อการบัณฑิตศึกษาได้อย่างเหมาะสมที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

จากที่กล่าวข้างต้นว่า การศึกษาเป็นกระบวนการผลิตในลักษณะกระบวนการผลิตร่วม เพื่อให้ได้ผลผลิตต่าง ๆ ทำให้ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากกระบวนการศึกษานั้นอยู่ในลักษณะของค่าใช้จ่ายร่วมเช่นเดียวกัน ดังนั้นในการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายของบัณฑิตศึกษาจึงวิเคราะห์จากค่าใช้จ่ายร่วมดังกล่าว โดยนัยนี้ทำให้กล่าวได้ว่า ค่าใช้จ่ายบางส่วนที่ก่อให้เกิดการผลิตบัณฑิตศึกษานั้นจะแฝงตัวอยู่ในค่าใช้จ่ายที่ก่อให้เกิดผลผลิตทางการศึกษาชนิดอื่น ๆ ด้วย

ดังนั้น การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดของค่าใช้จ่ายในกิจการบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อประมาณค่าใช้จ่ายสำหรับการผลิตมหาบัณฑิตของแต่ละ

หลักสูตรทางสังคมศาสตร์ขึ้นมาใหม่ อย่างไรก็ดี เพื่อให้การวิเคราะห์นี้มีความเป็นไปได้มากที่สุด จึงได้กำหนดขอบเขตเฉพาะของการวิเคราะห์ ครั้งนี้ไว้ดังต่อไปนี้

ก. ค่าใช้จ่ายในกิจการบัณฑิตศึกษา หมายถึงค่าใช้จ่ายทั้งประเภทค่าใช้จ่ายดำเนินการ และค่าใช้จ่ายลงทุน (หรือค่าใช้จ่ายทุนทรัพย์สิน) เฉพาะส่วนที่เป็นตัวเงินที่ใช้ในการผลิตผู้สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาโทโดยยึดปีงบประมาณ 2532 เป็นกรณีศึกษาเฉพาะ โดยที่

(1) การจำแนกหมวดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ จากแหล่งที่มาของเงินทุกประเภท จะจำแนกตามหมวดค่าใช้จ่ายของสำนักงบประมาณ

(2) ค่าใช้จ่ายจากทุกแหล่งที่มาของเงินที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงของปีงบประมาณ ยกเว้นค่าใช้จ่ายหมวดเงินเดือนบุคลากรสาย ก ข และค และหมวดค่าจ้าง จากแหล่งที่มาของเงินงบประมาณแผ่นดินจะเป็นข้อมูลค่าใช้จ่ายจากแผนงานมิใช่ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริง เนื่องจากไม่มีการเก็บรวบรวมค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงของหมวดค่าใช้จ่ายดังกล่าว จำแนกเป็นรายละเอียด

(3) การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายของงานวิจัยนี้จะจำแนกตามสาขาวิชา หรือหลักสูตรทางสังคมศาสตร์ ที่เปิดสอนเฉพาะภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2531 และภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2532 เท่านั้น โดยถือว่าช่วงระยะเวลาระหว่างปีการศึกษากับปีงบประมาณใกล้เคียงกัน และโดยลักษณะการใช้จ่ายพออนุโลมได้ว่า ค่าใช้จ่ายของปีการศึกษากับค่าใช้จ่ายของปีงบประมาณมีจำนวนใกล้เคียงกัน

ข. แหล่งที่มาของค่าใช้จ่ายที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์รวมถึง

- (1) ส่วนที่ได้รับจัดสรรจากงบประมาณแผ่นดิน
- (2) ส่วนที่ได้รับจัดสรรจากเงินผลประโยชน์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งของบัณฑิตวิทยาลัย
- (3) ส่วนที่เรียกเก็บจากนิสิตในรูปของค่าหน่วยกิตและค่าธรรมเนียมอื่น ๆ และ
- (4) ส่วนที่ได้รับบริจาคหรือจากแหล่งที่มาอื่น ๆ ที่ใช้เฉพาะกิจการบัณฑิตศึกษารวม ทั้งทุนการศึกษาและทุนการวิจัย เครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา และทรัพยากรที่ประมาณค่าเป็นตัวเงินได้

ค. ค่าใช้จ่ายที่ทำการวิเคราะห์จะอยู่ในลักษณะของค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (average cost) หรือค่าใช้จ่ายต่อหน่วย ซึ่งจำแนกย่อยออกเป็น ค่าใช้จ่ายต่อสาขาวิชา (หลักสูตร) ค่าใช้จ่ายต่อนิสิต ค่าใช้จ่ายต่อนิสิตเต็มเวลา และค่าใช้จ่ายต่อผู้สำเร็จการศึกษา โดยคำนึงถึงความสูญเสียเปล่าภายในกระบวนการผลิตทางการศึกษา อันได้แก่ การลาออกกลางคัน การพ้นสภาพนิสิต และการเรียนช้ากว่าเวลาที่กำหนดตามหลักสูตร

ง. หน่วยการวิเคราะห์ (unit of analysis) เป็นจำนวนนิสิตที่ลงทะเบียน จำนวน นิสิตเต็มเวลา และสาขาวิชา (หรือหลักสูตร) ซึ่งจะนำมาพิจารณาเฉพาะกรณีในระดับปริญญาโท โดยไม่รวมถึงกรณีของหลักสูตรพิเศษ หลักสูตรระดับปริญญาเอก หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต และหลักสูตรอื่นๆ เนื่องจากในปัจจุบัน จุดมุ่งหมายของผู้เข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโทโดย ส่วนใหญ่เพื่อการปรับวุฒิ หรือเข้าศึกษาเพื่อรองาน โดยนัยนี้ถือได้ว่าผู้เข้ารับการศึกษานั้น มี เป้าหมายเพื่อการลงทุนมิใช่เพื่อการบริโภค อนึ่งในปีการศึกษา 2532 หลักสูตรระดับปริญญาโท ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีถึง 97 สาขาวิชา จาก 14 คณะ ซึ่งมีพื้นฐานทางด้านการเรียนการ สอนแตกต่างกัน ทำให้ไม่สามารถทำการวิเคราะห์ได้ทุกสาขาวิชาแม้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งก็ตาม ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงวิเคราะห์เฉพาะสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ซึ่งมี 40 สาขาวิชาจาก 6 คณะ คือ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะ เศรษฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ ทั้งนี้เพราะมีโครงสร้างและหลักสูตรทางการศึกษาค่อนข้างคลึงกัน นอกจากนี้แล้ว ในปัจจุบันมีมหบัณฑิตจากสาขาสังคมศาสตร์ออกสู่ตลาดแรงงานเป็นจำนวนมาก จึง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาของสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์นี้

จ. หน่วยการวัด (unit of measurement) โดยเฉพาะขอบเขตเชิงเวลานั้นกำหนด เฉพาะค่าใช้จ่ายในรอบปีงบประมาณ 2532 กล่าวคือเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างตุลาคม 2531 ถึงกันยายน 2532 ซึ่งจะครอบคลุมถึงนิสิตและกิจการบัณฑิตศึกษาในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2531 กับในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2532 โดยประมาณ

ฉ. การวิเคราะห์นี้จะกำหนดเป็นข้อสมมติว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนใช้บริการหรือได้ รับประโยชน์จากสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัยและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในฐานะที่เป็นการให้บริการ พื้นฐานโดยทั่วไปแก่นิสิตทุกคน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายของบัณฑิตศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึง ค่าใช้จ่ายในการผลิตนิสิตระดับปริญญาโทสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ตลอดจนถึงค่าใช้จ่ายที่ต้อง สูญเสียไปจากการลาออกกลางคันและการเรียนไม่สำเร็จตามเวลาที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งจะเป็น ฐานข้อมูลสำคัญสำหรับบัณฑิตวิทยาลัย โดยเฉพาะในการวางแผนและการจัดสรรทรัพยากร การจัดสรรงบประมาณและเงินทุน และการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับส่วนแบ่งรับภาระค่าใช้จ่าย และค่าหน่วยกิต กับค่าธรรมเนียมอื่น ๆ